

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. CPR-20751-3/ČJ-2025-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. CPR-20751-3/ČJ-2025-930310-V235 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 8. 6. 2025, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

KRPA-183221-16/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 12 měsíců a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu 12 měsíců je nepřiměřeně přísné, a tedy rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci přiměřenosti napadeného rozhodnutí pak žalovaný byl povinen zkoumat mimo jiné závažnost žalobcova protiprávního jednání. V případě žalobce se jedná o jeho historicky první porušení zákona na území ČR, nad kterým vyjádřil lítost, a přislíbil, že dobrovolně vycestuje do domovského státu. K porušení zákonů žalobce dohnala zoufalá osobní a finanční situace. Žalobcovy pohnutky proto oslabují intenzitu jeho protiprávního jednání. Žalobcovo jednání je proto nutné vnímat jako ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života. Správní vyhoštění na dobu 1 roku se jeví jako nepřiměřeně přísné, postačovalo by mírnější opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí dále odporuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 6. 6. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou v ulici Michelská u zastávky MHD Kačerov, přičemž na výzvu k prokázání totožnosti předložil uzbecký cestovní pas a povolení k pobytu vydané Litevskou republikou č. X. Lustrací bylo zjištěno, že litevské povolení k pobytu bylo zneplatněno a je potřeba jej zajistit. Tento údaj byl do evidence SIS II zadán litevskou stranou dne 2. 12. 2024. Žalobce další doklad opravňující jej k pobytu na území nepředložil. Proto vzniklo podezření, že žalobce na území ČR neoprávněně a byl policejní hlídkou zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
- Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 8. 3. 2024, a to na letiště v Rize. Přicestoval na základě cestovního dokladu a litevského povolení k pobytu. Do ČR žalobce přicestoval asi 8. 3. 2025 za prací. Pracoval zde jako řidič. Chtěl si zde vydělat ještě nějaké peníze a následně se vrátit do země původu. Žalobce nevěděl, že jeho litevské povolení k pobytu bylo dne 2. 12. 2024 prohlášeno za neplatné a domníval se, že se na území zdržuje na jeho základě. Žalobce dále uvedl, že je zdravý, ženatý a má dvě děti. Celá jeho rodina žije v Uzbekistánu, v rodinném domě, žalobce je s nimi v kontaktu přes telefon. Žalobce nezná přesnou adresu svého pobytu v ČR, nic zde nevlastní, avšak disponuje finančními prostředky k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR. Nemá zde žádné příbuzné, žádnou osobu, vůči níž by měl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povinnost výživy nebo péče. Na území ČR nemá žalobce vůbec žádné vazby, nemá zde ani dluhy či jiné závazky nebo pohledávky. Není mu známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování z území, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí. V zemi původu má žalobce zázemí, rodinný dům, kde žije s rodinou. Pokud bude muset, vycestuje dobrovolně.

7. Součástí správního spisu je rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 6. 2025, ev. č. ZS58672, podle nějž je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
8. Součástí správního spisu je rovněž odpověď litevského policejního partnera na žádost o informaci o žalobcově pobytovém statusu v Litvě ze dne 6. 6. 2025, č. j. CPR-11426-550/ČJ-2025-930011. Podle této písemnosti byl žalobce držitelem povolení k pobytu č. X vydaného s platností od 12. 2. 2024 do 12. 2. 2026. Toto povolení však bylo dne 2. 12. 2024 prohlášeno za neplatné. Žalobce tedy v Litvě neměl žádné povolení k pobytu a ani o takové povolení neměl podanou žádost.
9. Dne 8. 6. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 12 měsíců. V odůvodnění uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území členských států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 3. 12. 2024 do 6. 6. 2025. Cizinecká policie nenalezla důvod pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Přitom se žalovaný zabýval (ne)platností žalobcova litevského povolení k pobytu. Délku zákazu vstupu na území členských států žalovaný shledal adekvátní a uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce 12 měsíců považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobce. Dále neshledal ani nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

13. Soud předesílá, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území členských států pobýval od 3. 12. 2024 do 6. 6. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce k oprávněnosti svého pobytu ničeho nenamítal. Správní orgány se přitom zabývaly existencí litevského povolení k pobytu č. 760333455, kterým žalobce disponoval. Toto povolení však bylo zneplatněno ke dni 2. 12. 2024 a ode dne následujícího tak žalobce na území členských států EU pobýval nelegálně.
14. Žalobce namítal nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců.
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
17. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Soud neshledal v postupu žalovaného ani cizinecké policie pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Ostatně žalobce v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítal. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ve správním řízení uvedl, že je ženatý a má dvě děti. Jeho rodina žije v Uzbekistánu, žalobce se má kam vrátit a může bydlet v domě spolu se svou rodinou. Žalobce na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ve vycestování mu nic nebrání. Žalobcova zpětná integrace do uzbecké společnosti je zjednodušena tím, že má v zemi původu rodinné zázemí. V případě žalobce správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho osobní sféry. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené řešení jeho situace. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.
19. Těžiště žalobních námitek pak spočívalo v tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost délky zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, který mu byl napadeným rozhodnutím uložen. Žalobce v této souvislosti zdůrazňoval, že napadené rozhodnutí je příliš tvrdým opatřením.
20. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a za této situace byl správní orgán povinen žalobci uložit správní vyhoštění. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.
21. Soud v této souvislosti uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce 12 měsíců je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. Správní orgány přitom zohlednily jak okolnosti polehčující, tedy že žalobce po dobu správního řízení spolupracoval a že se jednalo o jeho první zjištěné protiprávní jednání, tak okolnosti přitěžující, tedy délku žalobcova nelegálního pobytu, skutečnost, že zde neoprávněně vykonával práci řidiče a že jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobcovy iniciativy řešit svou pobytovou situaci.

22. S ohledem na povahu porušení zákona o pobytu cizinců, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na 12 měsíců, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví jako zcela adekvátní. Absence jakékoliv žalobcovy snahy k nápravě a dále skutečnost, že jeho protiprávní jednání bylo odhaleno zcela náhodně kontrolní činností cizinecké policie, hovoří v jeho neprospěch. Skutečnost, že žalobce následně se správním orgánem spolupracoval, není při posouzení délky uložené doby správního vyhoštění výrazně polehčující. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činí 5 let. Dobu správního vyhoštění v délce 12 měsíců uloženou v posuzované věci cizineckou policií a potvrzenou žalovaným soud považuje za odpovídající danému případu a je rovněž zcela v mezích současné judikatury v obdobných případech. Nelegální pobyt žalobce trval téměř půl roku. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná.
23. S ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a namísto toho pro uložení povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené.
24. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Cizinci jsou přitom povinni na území ČR pobývat v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Správní vyhoštění tak s ohledem na výše uvedené představuje přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.